

Dansk Overklasse-Propaganda.

—o—
»Blade af Satans Bog.«
—o—

Den danske Overklasses Smædepropaganda mod Arbejderne har paa det sidste vist sig i det grælleste Lys. »Farriseren og Tolderen« paa Det ny Teater var det første af dette Aars Forsøg i saa Henseende, men det var saa elendigt og kluntet, at Teatret hurtigt maatte tage det af Plakaten. Det næste Forsøg var Folketeatrets »Danmarks Hansens«, hvor den danske Arbejder naturligvis er personificeret i den kendte øldrikkende Murertype.

Nu begynder den danske Overklasse ogsaa for Alvor at tage Filmen i sin Tjeneste til sin sjofle Propaganda. For et Par Aar siden optog Ole Olesens Selskab den berømte Film »Folkets Ven«, hvor den loyale og lovlige Arbejder naturligvis fremstilles som en Engel i Modsætning til »Syndikaisten«, der lige saa selvfølgelig var en ren Djævel. Siden da har den danske Films-»Kunst« dog ikke været særlig aggressiv før nu med sit sidste Størværk »Blade af Satans Bog«, der al sin kunstneriske Udførelse til Trods kun er et eneste stort Skrig mod de forhadte »Røde«.

Handlingen i Filmen er kort fortalt. Satanas, den faldne og af Gud forstødte Engel, der fristede de Mennesker, Gud havde skabt i sit Billede, skal som Straf fortsætte sit onde Værk blandt Menneskene i deres egen Skikkelse. For hver, der modstaar ham, løses han for Tusind Aar af sin Dom — men for hver, der falder for Fristelsen, bliver Forbandelsen forlænget med Hundrede Solhverv.

Og Satanus' Værk lykkes kun alt for godt. Man ser ham fremstillet i fire Perioder af Menneskehedens Historie — første Gang paa Kristi Tid, hvor han frister Judas til at forraade Kristus — anden Gang under Kætterforfølgelserne i Spanien, hvor han i Storinkvisitørens Skikkelse frister en from Munk til som Bod for en verdslig »Forvildelse« at tortore og dræbe uskyldige — tredje Gang under den franske Revolution, hvor han forhindrer en ung Revolutionær, der er forelsket i en Adelsdatter, i at skaffe Marie Antoinette fri fra Fængslet, hvor hun venter paa at blive henrettet — og endelig fjerde Gang i vor egen Tid, hvor Satanus er en af de Rødes Anførere i den finske Revolution, og uden Held forsøger at friste en ung finsk Kvinde i at forraade de »Hvide« for at frelse sin Mand fra at lide Døden.

Man har ved Optagelsen af denne Film sikret sig den bedst mulige kunstneriske Assistance, hvilket naturligvis gør Filmen endnu mere virkningsfuld end den i Forvejen er ved sit pragtfulde Udstyr. Vi skal ikke her opholde os ved de forskellige historiske Unøjagtigheder i Filmen — de findes paapegede i det aabne Brev til Filmens Iscenesætter i ARBEJDET i Lørdags — men ganske kort paapege, at intet er sparet for at forsyne Filmen med den rette Tendens. Satanus er naturligvis paa de Rødes Side, baade under den franske og finske Revolution, og de Røde er i begge Perioder udstyret med de slettest mulige og forbryderiske Egenskaber, ligesom til Gengæld de Hvide er fremstillet saaledes, at de uvilkaarligt maa aftvinge den Tilskuer Sympati, som ikke er i Stand til selv at reflektere over Tingene.

F. Eks. fremstiller en af det kgl. Teaters kendte Kunstnere, Tenna Frederiksen, Marie Antoinette — den utroligt letsindige Dronning, der svælgede i overdaadig Luksus, mens Folket led den bitreste Nød — som en forfulgt Uskyldighed, der nærmest led Døden som et Offer for en Justitsforbrydelse, og de Rødes Rettergang er naturligvis i den Grad karikeret, at den overstiger selv de mest ondsindede Historie-skriveres Smædeskrifter om den franske Revolution.

Og hvis man vil have en anden Fremstilling af de Rødes og Hvides Kamp i Finland for et Par Aar siden end den, man faar i »Blade af Satans Bog«, hvor de Røde alle har Forbryderfysiognomier og de Hvide Engleansigter — ja, da har vi Litteratur nok til Raadighed om dette Emne. F. Eks. turde Socialdemokraten Vainé Tanners »Det hvide Rædselsregimente i Finland« være en passende Modgift.

— Til Sammenligning med amerikansk Filmskunst tjener f. Eks. den store Film »Intolerance«, der ogsaa opførtes herhjemme paa Paladsteatret. Man fremstillede her Menneskenes Ufordragelighed gennem fire Perioder af Menneskehedens Historie, hvoraf sidste Afsnit viste en moderne amerikansk Arbejderfamilies Kamp for Tilværelsen. Men her var Brodden vendt mod Samfundet og Sympatien hos de Undertrykte.

Saa storsindet har det store kapitalistiske amerikanske Filmselskab Raad til at være, mens den danske Film som saa ofte før sætter Rekorden i Lumpenhed, aandeligt Snæversyn og giftigt Arbejderhad!

Og saa et Par Ord til sidst om Filmens Forfatter, Hr. Overretssagfører Edgar Høyer — denne aandelige Vantrivning, der for at hindre sin døende Forfatterhjerne i helt at slukkes, nu maa ty til Filmen og ofre sine be-

grænsede Evner paa at afstive det faldende kapitalistiske Barbarsamfundets »Civilisation« i at fejles overende af de nye aandelige Kulturbærere, som den russiske Revolution har skabt.

Hr. Høyer, der nu er 61 Aar gl., begyndte sit Livs Løbebane som Student i Metropolitanskolen, var en Overgang Direktør for Casino, og blev senere Formand for Akts, Københavns Kapsel-fabriker og Forsikringsselskabet »Danica«. I Tidens Løb har han skrevet en Række harmløse, ikke overintelligente Skuespil, hvoraf enkelte har været opført paa det kgl. Teater. Denne saavel aandelige som legemlige Olding, hvem Tiden forlængst er løbet fra, skal nu være aandelig Vejleder for det teaterbesøgende Publikum, hvis aandelige Habitus sikkert ikke er større end at »Blade af Satans Bog« uhindret vil kunne gaa sin Sejrsgang Danmark over.

— Men ude i den store Verden slutter saadanne Aandens Stormænd som Henri Barbasse, Anatole France, Romain Rolland og H. G. Wells sig til Kommunismens Sag. Men i Andedammen Danmark kan en 61-aarig Hr. Ingenting uhindret optræde som Folkets aandelige Vejleder! O hellige Enfold!

A. D. Henriksen.

Arbejdet 3.2.1921.